

Misijonska **obzorja**

POGLED PO SVETU

02 | leto 35 | april 2021 |

Spoštovani bralci Misijonskih obzorij,

Velika noč je naš največji praznik in nanj smo se pripravljali v postnem času. Kako veličastne in lepe so velikonočne pesmi, ki nam ustvarjajo notranje razpoloženje, da lahko globoko doživljamo Jezusovo zmago nad smrtjo z zmagoslavnim vstajenjem! Pred dobrim letom smo začeli doživljati posebno izkušnjo pandemije, ki je terjala veliko žrtev po vsem svetu. Na lastni koži doživljamo omejitve, strah pred boleznijo in veliko negotovost ali bo te pandemije kdaj konec. Vsi upamo, da se bo s pospešenim cepljenjem spremenilo na bolje, vendar je pot do precepljenja še dolga. Že drugič smo praznovali velikonočne obrede z omejitvami, ki so nam onemogočile, da bi se jih vsi, ki bi želeli, mogli udeležiti in primerno obhajati.

Še vedno odmeva zadnje misijonsko potovanje papeža Frančiška v Irak. V zadnjih petdesetih letih so to državo pretresale hude vojne in prehod iz socializma v muslimansko strogo državo. Vsa ta leta so bili državljani hudo preizkušani. Še prav posebno pa izstopa trpljenje kristjanov in drugih nemuslimanov, ko je na velikem delu te države nastala Islamska država, ki je kruto preganjala, ubijala in zasušnjevala vse nemuslimane. Mnogi so mučeniško umrli, ker

so raje ohranili svojo vero, kakor da bi prestopili k Islamu. Drugi so morali plačevati visoke davke, da so sploh lahko ostali doma. Tretja velika skupina pa je bežala pred nasiljem in si skušala rešiti življenje ter poiskati bolj miren kraj bivanja. Pričevanja trpečih, ki jih je papež Frančišek sprejemal in pozorno poslušal, so pretresljiva. Težko si predstavljamo, kaj jim je ta obisk pomenil. Potrdil jih je v veri, jih potolažil in vlil upanje za boljšo prihodnost. Srečal se je tudi z najpomembnejšim šiitskim verskim voditeljem v državi, velikim ajatolo Alijem al Sistanijem, ki se zavzema, da bi tudi kristjani živeli v miru in varnosti tako kot vsi Iranci.

Ta obisk pa je nadaljevanje iskanja poti do islama in drugih verstev, saj sta 4. februarja 2019 ob obisku Združenih arabskih emiratov skupaj z velikim imamom Al-Azhara Al-Tayyibom podpisala dokument, ki močno obsoja terorizem in nasilje v imenu Boga. Združeni narodi so določili, izhajajo iz tega srečanja in skupnega dokumenta, datum podpisa za svetovni dan bratstva vseh ljudi. Letos smo ga tako prvič obhajali. Objavljamo nagovor misijonarja Pedra Opeke vsem stanovalcem, sodelavcem v Akamasoi in vsem ljudem dobre volje.

Papež Frančišek je 3. oktobra 2020, na predvečer praznika sv. Frančiška Asiškega, izdal okrožnico »Vsi smo bratje« v kateri želi še bolj podkrepiti potrebo po mirnem sožitju in sodelovanju med narodi in ljudstvi. Brez sodelovanja in spoštovanja ne bo mogoče vzpostaviti trajnega miru in sožitja med narodi. Vsi smo odgovorni, vsak na svojem področju, da si prizadevamo za strpnost in spoštovanje drugače mislečih. Hkrati smo pa tudi soodgovorni za skrb in dostojno življenje vseh ljudi na zemlji. Papež Frančišek poudarja dostojanstvo Božjega otroštva, ki ga je potrebno uresničevati s svojim življenjem. Vsi bi morali imeti najvišjo stopnjo zavesti in odgovornosti, da sprejemamo vsakega človeka kot svojega brata, kajti to je neprecenljivi dar in vrednota, ki razbija ozkost pogledov in sebične skrbi za zgolj osebne potrebe. Za misijonarje in misijonarko je to vsakodnevno opravilo. S svojo poklicnostjo oznanjajo Jezusa Kristusa in prinašajo veselo velikonočno sporočilo, da po trpljenju in smrti sledi vstajenje in večno življenje. Želim vam prijetno branje.

Pavle Novak CM

Katoliški misijoni | Groblje, Rim, Buenos Aires
1923-1987

Lado Lenček C.M.
urednik KM 1938-1987

Misijonska obzorja
POGLEDE PO SVETU

Izhajajo v Ljubljani
od 1987

MISIJSKO SREDIŠČE SLOVENIJE
SI-1000 Ljubljana, Kristanova 1, Slovenija
Tel.: 01/300 59 50,
E-mail: missio@rkc.si
http://www.missio.si
Uradne ure vsak dan od 8^h do 13^h.
Glavni urednik: Pavle Novak, CM
Pomočnica glavnega urednika: Tina Jež
Lektor: Jurij Devetak, CM

Odgovarja narodni ravnatelj za misijone:
Matjaž Križnar
Oblikovalec: Hanzi Tomažič
Grafična priprava: NEBIA, d. o. o.
Tisk: Para, d. o. o.
Naklada: 4850 izvodov
Če ni posebej omenjeno, so slike od avtorja
prispevka ali iz arhiva MSS.
ISSN 1318-4369

Misijonska obzorja izhajajo šestkrat letno.
Priporočeni dar za posamezni izvod je 1,50 EUR.
Celoletni prispevek za MO za leto 2021: 9 EUR, za Evropo
12 EUR, avionska za Ameriko in drugod je 20 USD, 25 CAD.
Vplačila nakazujte na transakcijski račun MSS,
Kristanova 1, Ljubljana, namen nakazila: dar za tisk MO,
št. transakcijskega računa pri NLB:
SI56 0201 4005 1368 933.
Slika na naslovnici: križev pot v Akamasoi

Za ponovno odkritje pristnih vrednot

Tokrat si bomo na kratko pogledali zapis sestre Miriam Cunha Sobrinha, ki ga je 19. marca objavila v L'Osservatore Romano z naslovom Za ponovno odkritje pristnih vrednot. Zapis je pravzaprav premišljevanje o papeževi encikliki Vsi smo bratje (Fratelli Tutti). Za naše potrebe ga bomo le malo skrajšali in prilagodili.

V encikliki Vsi smo bratje papež poudarja, da bi se morali vsi prepoznati kot otroci enega Očeta. Papež izhaja iz prepričanja, da človeško življenje ne izvira iz nas samih, temveč smo ga vsi dobili od Drugega. To zavedanje, da imamo skupen izvor, pa nam daje tudi trdno in stabilno podlago za bratstvo. Smo bratje in sestre z enakim človeškim dostojanstvom, ne glede na raso, jezik, narodnost, kulturo ali vero. Upoštevati moramo univerzalno bratstvo kot antropološko osnovo dostojanstva človeške osebe in tudi sprejeti, da je to temeljno dejstvo, na katerem je treba graditi dialog za mir. Vsi imamo enake pravice, pa naj gre za socialno enakost, za pravico do dela, izobraževanja, zdravja ... do spoštovanja drugačnosti. V današnji družbi je zato nujno poučevati mlade generacije, naj bodo odprte za bratstvo, prijateljstvo, pa tudi za solidarnost, služenje, spoštovanje drugačnosti, kajti to je tudi izhodišče za krepitev lastne identitete. Papež se v encikliki naveže na priliko o usmiljenem Samarijancu kot zgledu, ki nakazuje pot družbenega bratstva (Lk 10,25-37). Tu dobimo odgovor na to,

kdo je moj bližnji. Ve se, da se Judje in Samarijani niso ravno ljubili med seboj, vendar to za "dobrega Samarijancu" ni bil razlog, zaradi katerega bi se obrnil stran od Juda, ki je potreboval pomoč. Samarijan je premagal ovire, ki so jih postavile človeške omejitve. Kulturno, politično, družbeno in versko oviro je moral premagati, da je poskrbel za ranjenca. Poskrbel je zanj, mu podaril svoj čas in denar, kar je še posebno pomenljivo za našo individualistično kulturo. Dobrega Samarijancu niso zavezovala tržna pravila, ki suženjsko vsiljujejo zakon, "da je čas denar". S to prisposodobijo je papež Francišek ponazoril temeljne evangelijske vrednote, ki morajo varovati človeštvo pred globalnim individualizmom, ki človeka zapira v sebične interese, da ni več sposoben videti potreb drugih. Poleg tega je sveti oče iz te prisposodbe izrisal še druge univerzalne vrednote, nujne za solidarno sobivanje: vrednost človekovega dostojanstva, sprejemanje drugega ... Samarijan je izjemen zgled za krščansko etiko. Je simbol čiste dobrotelčnosti. Dobrotelčnost je tista, ki človeka približuje Bogu in je v službi odrešenja.

Druga oseba v odnosu med ljudmi, poudarja sestra, ni grožnja, četudi je drugačna od nas, ker je ravno ta raznolikost dar, ki nas bogati in nam ponuja priložnost, da svoje življenje prepoznamo kot dar, in sicer neponovljiv Božji dar človeštvu. Priznavanje raznolikosti ob izvajanju vzajemne dobrotelčnosti, omogoča vsakemu človeku ne glede na raso ali čas, da v drugem vidi brata. Prava dobrotelčnost ob priznavanju razlikosti bo tako raznolikost spremenila v čudovite odnose in ustvarila zdravo in pristno človeško sobivanje! V našem času, zaznamovanem z individualizmom in odnosi, ki se pogosto končajo s praznimi obljubami in nepristnimi gestami, je nujno potrebno, da se povrnejo pristni medosebni odnosi, v katerih ljubezen postane konkretno dejanje, in ne da ostane le najbolj napihnjena beseda v človeškem besednjaku. Šele s tem ko damo človeku resnično ustrezno vrednost, tako, ki jo ima sam po sebi, bomo spoznali potrebo po vzpostavitvi temeljnih in pravičnih odnosov med ljudmi. To je naporno, a potrebno potovanje, potovanje, ki nam omogoča, da se dotaknemo korenin našega krščanstva, in ki v nas krepi zavedanje, da bomo vedno učenci, tudi če postanemo apostoli, saj je nujno, da ostanemo v šoli Kristusovega srca, izjemnega učitelja, ki nas uči, kakšne so pristne vrednote sobivanja na našem svetu. Pridi, Sveti Duh! Pokaži nam svojo lepoto, ki se odraža v vseh ljudeh, daj nam spoznati, da so vsi pomembni, da so vsi potrebni, da so različni obrazi istega človeštva in da Bog vse enako ljubi. Tako piše sestra. Mi pa dodajmo: Ustvarjeni smo za ljubezen. Lep velikonočni čas vam želim!

(Povzeto po: <https://www.osservatoreromano.va/en/news/2021-03/ing-012/to-recover-authentic-values.html>)

Frančiškan dr. p. Mari Osredkar

POGOVARJAL SE JE PAVLE NOVAK

Oktober 2019 je v zavodu sv. Stanislava v Šentvidu potekal slovenski misijonski simpozij. Med predavatelji je bil tudi dr. p. Mari Osredkar, profesor na Teološki fakulteti in predstojnik katedre za osnovno bogoslovje in dialog. Spregovoril je o katoliških dokumentih, ki opredeljujejo misijonsko dejavnost Katoliške cerkve in predstavil njen razvoj.

Ko govorimo o misijonski dejavnosti Cerkve se moramo podati nazaj v Jezusove čase, ko je sam oznanjal nebeško kraljestvo. Pošiljal je svoje učence misijonarit in jim dal napotke, kako naj oznanjajo. Kako se je razvijalo misijonsko delo skozi zgodovino Cerkve?

Krščanstvo je z univerzalnim sporočilom, ki ga mora vsem posredovati, že v temeljih misijonsko. Ne le zaradi Jezusovega naročila: »Pojdite po vsem svetu in oznanjajte evangelij vsemu stvarstvu!« (Mr 16, 15) Tudi in predvsem zaradi narave »veselega oznanila« samega. Kristjan, ki je našel način življenja, ki mu osmišlja bivanje in osrečuje življenje, ne more, da ne bi tega načina življenja razodeval tudi drugim, ki ga še iščejo. Tako so kristjani v 2000 letni zgodovini tudi posredovali Jezusov nauk po vsej zemlji, vsem ljudstvom in kulturam. Lahko bi rekli, da se je prvi misijonski govor zgodil na binkošti. Najprej so dvanajsteri govorili v jezikih (Apd 2, 6-11), potem se Peter obrne k Judom, ki so kot romarji prišli v Jeruzalem (Apd 2, 22-36.38). Evangelij se je tako oznanjal v Judeji, Samariji in Feniciji, na Cipru in vse do Antiohije. Sprejmejo ga ljudje, ki so prišli od daleč, kakor na primer evnuh etiopske kraljice. Tako se začenja krst »ne Judov«, ki so jih do takrat klicali pogani. Njim se je posvetil Pavel. Prvih 15 poglavij Apostolskih del predstavlja množico oznanjevalcev Evangelija. V 15. poglavju beremo o Jeruzalemskem koncilu, ki pomeni prehod iz judovskega partikularizma v

krščanski univerzalizem. Ne smemo pozabiti Janeza, ki oznani Kristusa sedmerim Cerkvam (Rz 1, 11), od 16. poglavja dalje pa se besedilo Apostolskih del posveti izključno Pavlu, ki pokristjani ves tedanji rimsko grški sredozemski svet. Knjiga, ki jo lahko razumemo kot zgodovina prve Cerkve, se zaključi s Pavlovim prihodom v Rim, ko se začne nova doba misijonov.

Sveti Jakob naj bi bil misijonar iberskega polotoka, v Galiji pa naj bi Evangelij oznanjali Petrovi učenci. Po vsej verjetnosti so iz »Petrove šole« izhajali tudi evangelizatorji Belgije. Konec drugega stoletja je iz Male Azije prišel človek, ki je pri širjenju Cerkve v Evropi odigral veliko vlogo, sveti Irinej. On je v krščansko teologijo vnesel Janezovega duha. To ni presenetljivo, saj je prišel iz Smirne (Izmir), kjer ga je vzgajal sv. Polikarp – učenec evangelista Janeza.

Od 4. pa vse do 15. stoletja je zelo dobro organizirana keltska Cerkev, ki so jo sestavljale: Irska, Škotska, sever Velike Britanije, Galija in Bretanja na celini. Keltski so imeli zelo močno razvito misijonsko zavest. Po vsej verjetnosti je tudi romanje njihova iznajdba – svobodno oditi od doma, da poneseš drugim Božjo besedo. Sveta Kolomban in Gal sta v 6. in 7. stol zapustila Irsko in šla med Franke in Germane, kjer sta umrla. Kakor tudi mnogi drugi irski misijonarji, ki so Evangelij ponesli vse do Drave.

Misijonarska dejavnost v srednjem veku je bila v veliki meri povezana s prisilo. Misijon je bil uspešen in trajen, če so ga podpirali vladarji;

tudi s prisilo. Ta način oznanjevanja moramo razumeti v kontekstu tedanjega časa. Kakor koli že, v tistem času so Germani in Slovani sprejeli krščansko vero in z njo evangeljske vrednote, ki so jih poimenovali »vrednote zahodnega kulturnega sveta«. Zagotovo je bil to »korak naprej« v njihovi zgodovini. Tudi pri evangelizaciji »tretjega sveta« je bila prisotna prisila; ali vsaj vojaška sila. O spreobrnjenju pod prisilo razmišlja poljski filozof Kolakowski: »Celo v zvezi z odraslimi je težko trditi, da je prisiljeno spreobrnjenje nujno nepristno. Meja med vsiljenim načinom delovanja in resničnim verovanjem ni jasno določena. Dokaz za to je dejstvo, da so bila prisilna spreobrnjenja na koncu v glavnem uspešna. V različnih delih Evrope so spreobračali v krščanstvo na silo, in če v prvi generaciji ni bilo veliko pravih vernikov, so v drugi v glavnem že bili. So verovanja, ki pospešujejo sovraštvo in so druga, ki krepijo ljubezen v ljudeh. Dejstvo je, da vsi nosimo v sebi možnosti za sovraštvo in ljubezen. Koliko je verovanje sposobno v nas spodbujati moč ljubezni in slabiti ali uničiti izvor sovraštva, toliko je *verovanje dobro*. To je najbolj splošno in najbolj bistveno merilo (čeprav ne edino), s katerim moremo primerjati in presojati različne oblike spreobrnjenj.«

Nekoč je bila v ospredju misel, da zunaj Cerkve ni odrešenja, danes pa se pojmuje odrešenje precej drugače. Ali mislite, da je med kristjani dovolj širine in se zavedajo, da se Božje delovanje ne omejuje le na krščane kristjane?

Pred Drugim vatikanskim koncilom so stavek »Zunaj Cerkve ni zveličanja« razumeli dobesedno. Po zadnjem koncilu še vedno učimo, da zunaj Cerkve ni zveličanja. Vendar na temelju dokumentov zadnjega koncila priznavamo, da so na nek

»nepopolni način« v Cerkvi tudi nekrščeni, ki se, morda nezavedno, v svojem življenju trudijo uresničevati to, kar nas Jezus v Evangelijih uči. Na temelju trditve, da tudi v nekatoliških krščanskih Cerkvah in v nekrščanskih religijah obstajajo prvine posvečenja in resnice, 16. člen *Dogmatične konstitucije o Cerkvi* pove, da »so na različne načine naravnani na božje ljudstvo tisti, ki evangelija še niso sprejeli. Ker Odrešenik hoče, da bi se vsi ljudje zveličali« (C 16) in v nadaljevanju za merilo odrešenja postavi vest: »Tisti namreč, ki brez lastne krivde ne poznajo Kristusovega evangelija in njegove Cerkve, a iščejo Boga z iskrenim srcem in skušajo pod vplivom milosti v dejanjih spolnjevati njegovo voljo, kakor jo spoznavajo po glasu vesti, morejo doseči večno zveličanje« (C 16). Razen katoliških ekstremistov, ta nauk naši verniki sprejemajo in ga praktično uresničujejo v odnosu do drugače verujočih.

Svojevrsten mejnik v razumevanju misijonske misli in delovanja so bili prav gotovo dokumenti in odloki, ki so nastali med drugim vatikanskim koncilom in po njem. Kateri poudarki so ključnega pomena?

Koncilski dokument *Ad gentes* in pokoncilski dokumenta *O evangelizaciji* (Pavel VI.) in *Okrožnica Odrešenikovo poslanstvo* papeža Janeza Pavla II. utemeljujejo potrebo po oznanjevanju evangelija, da bi ljudje lahko na zemlji »živel odrešeno«. Njihova rdeča nit je poklicanost vseh krščenih k oznanjevanju Evangelija s pričevanjem krščanskega življenja. Torej, misijonarji so vsi krščeni, tudi laiki. Predvsem pa je važno poudariti, da cilj misijonarjev danes ni več »krstiti čim več ljudi«, temveč s svojim življenjem pričevati za Evangelij. Če se bodo ljudje, ki bodo deležni pričevanja, odločili za krst, je pa odvisno od njihove svobodne volje in vesti.

Misijonsko delovanje danes ni zaupano le duhovnikom, redovnicam in redovnikom, ampak tudi laikom. Kot člani Cerkve smo vsi vključeni v misijonsko dejavnost. Kaj bi bilo potrebno narediti za večjo ozaveščenost in delovanje kristjanov na misijonskem področju?

Kadar je v zgodovini krščanstva misijonska dejavnost zastala, je bil to pokazatelj poplitvenja krščanskega življenja. Morda bi se ob tej trditvi lahko zamislili prav v našem trenutku zgodovine. Krščanstvo je poplitveno, primanjkuje duhovnikov, malo je misijonarjev v svetu ... Zagotovo je edina rešitev poglobitev evangeljskega življenja. Morda bi bil potreben nov vesoljni cerkveni zbor, ki bi z reformami v Cerkvi omogočil inkulturacijo krščanstva v moderen način življenja, ki se je v zadnjih desetletjih zelo spremenil.

Zadnje misijonsko potovanje papeža Frančiška v Irak je v svetovni javnosti močno odmevalo. Kristjani so v tej državi v zadnjih letih občutili hudo preganjanje. Kaj lahko pričakujemo od medverstvenega dialoga med muslimani in kristjani?

Ne le njegovo zadnje potovanje v Irak. Vse od začetka pontifikata, papež Frančišek vzbuja občudovanje s svojim medverstvenim dialogom. Ko je prve dni februarja 2019 obiskal Arabske Emirate in z velikim Imamom Al Azharjem podpisal dokument *O svetovnem bratstvu za mir na svetu in skupno sobivanje*, je storil revolucionarni korak v smeri dialoga. V tem dokumentu je namreč trditev, da se muslimani rodijo po Božji volji v muslimanskih družinah, kristjani pa se po Božji volji rodijo v krščanskih družinah. Misel je popolnoma v kontekstu s 16. členom *Lumen Gentium* in z evangelijem, kjer Kristus vabi, da bi v vsakem človeku prepoznali brata. Pa vendar sta bili potrebni dve tisočletji, da je papež v muslimanih prepoznal Božje otroke in da svoje prepričanje tudi pokaže v dejanjih.

1973–5 **Bodimo vsi eno** (195)

LETA 1976 PIŠE FRANC SODJA

Dialog, to je moderna beseda. Brez iskrenih pogovorov ni možno nobeno človeško sodelovanje. Tudi katoličani smo ga začeli na vsej črti: z nekristjani, z nekatoliškimi kristjani in celo z ateisti. Istočasno pa sami včasih med seboj ne najdemo potov drug do drugega. Namesto da bi se prav ta trenutek strnili v močno versko skupnost, se razhajamo in ustvarjamo med seboj pregrade. To hromi naše življenje, posebej pa hromi naše misijonsko delo.

Francoski dnevnik *La Croix* je stavil vprašanje, kaj se mu zdi za misijonsko delo najvažnejše, črnskemu duhovniku iz Ruande. Je to Faustin Rutembesa, ki je študiral v Kanadi, prepotoval vso zahodno Evropo in je zdaj profesor teologije v Ruandi. Njegov odgovor je bil: verni kristjani bi si morali biti svesti misijonske problematike. Nekaj njegovih dobresednih stavkov: »Vprašujem se, ali niso krščanske Cerkve na zahodu okostenele. Namesto da veliko govorijo o karitas, pomoči, razvoju, bi raje videl, da bi govorili o veri. Stare krščanske Cerkve se bodo morale rekristjanizirati. Vedno bolj se zamenjujeta dva pojma: misijon in razvoj. Prišel je čas, ko bi morali biti kristjani solidarni.«

On ni proti pomoči. Nujno je potrebna, karitas naj se celo

še pomnoži. A to ni prvobitno. Njemu se zdi najvažnejše katoliško čutenje. »Potrebujemo katoliških duhovnikov, ki bodo odprti za svet in probleme vse Cerkve.« Rutembesa ni osamljen v tem mišljenju. Domači duhovniki in misijonarji v veliki večini skeptično gledajo na večno pravdanje o strukturah in nešteti vprašanjih, kjer se zgubljajo delavne moči. V obilici prahu ga dvigajo vsi ti dialogi, pa je vedno bolj zatemnjena misijonska misel. Gotovo: vsako stvar je treba postaviti na svoje mesto. Tudi vse dialogiziranje in včasih mučno vrenje v Cerkvi sami bo lahko v veliko korist, vsekakor prebujanje. A da se ognemo nepomembnemu zapravljanju časa in razdvajanju moči, prav zdaj, ko so nam potrebni čas in moči za vesoljno delo,

bi bil rešilen klic tega duhovnika: Bodimo vsi eno v misijonski misli in misijonskem delu.

Ena Cerkev je, eno Božje ljudstvo smo. Čutiti, trpeti, veseliti se z vso Cerkvijo in z vsakim njenim občestvom posebej, to je katoliško.

Ne more biti sodobnemu katoličanu vseeno, kako živi Božje ljudstvo na Japonskem ali v Afriki.

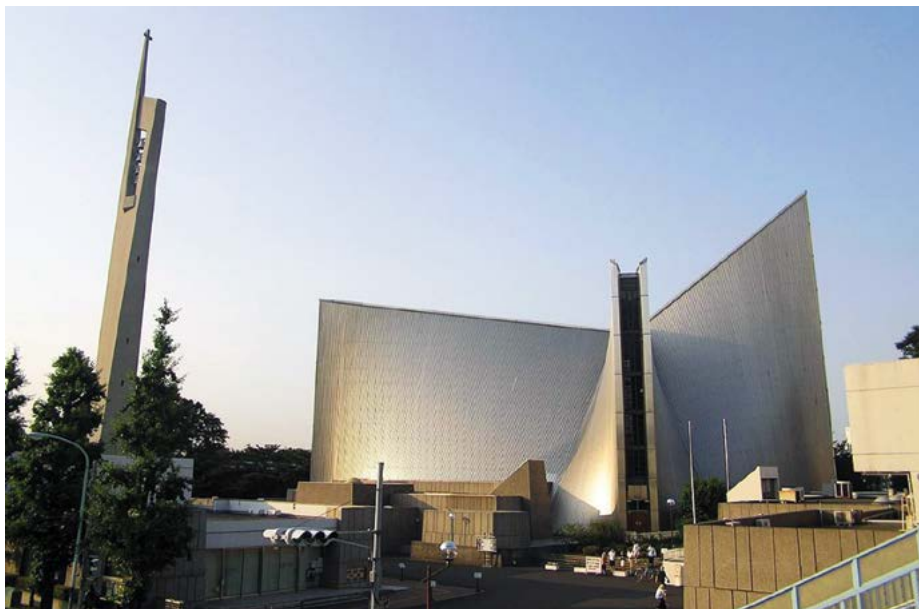
Ne more ostati brezčuten, če ga kliče na pomoč sestrška Cerkev v Vietnamu, Indiji ali Oceaniji. Prav ta duh je tisto, kar nam je danes tako potrebno, ne le da izpolnimo misijonsko nalogo svojega časa, ampak tudi zato, da z misijonsko mislijo najdemo pot drug do drugega, da se povežemo v tej uri, ko nas svet potrebuje složne in močne – to pa na temelju globoke vere.

Slovenski misijonarji v deželi vzhajajočega sonca

DRAGO KARL OCVRK

Izolacijo, v katero se je zaprla Japonska (1639), da bi se obvarovala pred zunanjim svetom, so po dveh stoletjih prekinili ameriški topovi leta 1854. To ni bilo v škodo dežele, saj je že desetletje kasneje mladi cesar Meidži (1852–1912) spretno izkoristil to odprtost in popeljal Japonsko v reforme, ki so iz nje naredile moderno državo in gospodarsko velesilo.

Tokijska katedrala

Vlada je leta 1858 priznala svobodo vere za tujce in opravljanje bogoslužja. Tega so se posebej razveselile krščanske skupnosti, ki so v časih krutih preganjanj kljub vsemu skrivaj ohranile vero in upale na vrnitev misijonarjev. Ti so spet lahko prišli in na svoje veliko presenečenje 1865 odkrili te skrite vernike. Veselje je bilo sicer preuranjeno, ker to, kar je veljalo za tujce, ni za domačine. Oblasti so še 1868 zaprle okoli sto domačih kristjanov iz Urakamija in jih 13 usmrtili. Verska svoboda za vse je v ustavo zapisana šele leta 1889. Obdobje med obema svetovnima vojnoma je bilo burno zaradi militarizacije in osvajalnih teženj. V ta vrtinec so bili potegnjeni tudi kristjani in bili deležni raznih šikaniranj. Po kapitulaciji

in demokratizaciji Japonske so kristjani lažje zadihali, po koncilu pa so začeli oblikovati tudi japonski obraz svoje vere. Papež Janez Pavel II. jih je obiskal leta 1981. Cerkev šteje danes okoli 450.000 vernikov, kar je 0,35 % prebivalstva; ima 16 škofij, od tega tri nadškofije: Tokio, Nagasaki in Osaka. Vseh kristjanov pa je okoli milijon v populaciji 126 milijonov. Obstajata dve škofijski bogoslovji s 74 bogoslovci (2018). Jezuiti so ustanovili univerzo Sofija-Modrost (1913), ki je med najbolj cenjenimi v deželi. Na njej sta poučevala tudi slovenska jezuita Vladimir Kos (1924) in Janez Mihelčič (1942).

Zakaj bojimo se živeti?

Vladimir Kos je prišel na Japonsko leta 1956. Poleg poučevanja

filozofije in ruščine na univerzi, je deloval karitativno med revnim prebivalstvom. Doma ga poznamo po njegovem pesniškem ustvarjanju, za katerega je dobil nagrado Prešernovega sklada (2014). »Za književni opus, prispevek k slovenski kulturi in jeziku v svetu ter človekoljubna dejanja« pa je že prej (1994) prejel Zlati red za zasluge Republike Slovenije. V času, ki ga tako močno zaznamuje smrtonosni virus, nam misijonar pesnik odpira velikonočna obzorja življenja in upanja.

Vprašanje, tišje od vetra

Zdaj noč med zvezdami odhaja spat.
Kimóno zorin je rubinsko zlat.
Zakaj ljudje bojimo se – živeti?

Bolj stran od ceste stari križ stoji,
poljubi sončni žarek Mu oči.
Zakaj ljudje bojimo se živeti?

In vrabček prileti na križ sedet.
Njegov pozdrav se v vetru zdi šepet.
Zakaj ljudje bojimo se živeti?

Še žarek en za hip poljubi kri.
Mordá ne ve, da Jezus spet živi.
Zakaj ljudje bojimo se živeti?

Ljubezen nam ustvarja dih duhá.
Za nas roditi se, trpeti zna.
Zakaj ljudje bojimo se – umreti?

Misijonarji, pričevalci Božje ljubezni v Križanem in Vstalem, se ravno zaradi Jezusa Kristusa ne bojijo ne živeti ne umreti, niti se podati v daljne dežele. Poleg omenjenih misijonarjev jezuitov so na Japonskem delovali še naši salezijanci, usmiljenke in frančiškanka Marijina misijonarka, zvemo v knjigi Bogdana Kolarja *Na misijonskih brazdah cerkve*.

Leden strup režima

S. ANDREJA GODNIČ, URŠULINKA, VENEZUELA

Danes vam prvič po več letih služenja v misijonih pišem iz Ljubljane! Za menoj je nekaj tednov 'obiska domovine', v katerem sem uspešno uredila dokumente in večino časa uživala v mamini družbi. Pandemija in omejitve gibanja imajo tudi dobro plat. Neverjetna so Gospodova pota! Razni intervjuji za slovenske medije so me vodili v razmislek o svojem misijonu v Venezueli. Ko si na kraju dogajanja v misijonu, deliš to, kar tam doživljaš, ko pa si tu v Sloveniji, se znajdeš v še večjem razponu medkulturne različnosti, kar ti odpre nove vpoglede in razumevanje svojega misijonskega poslanstva.

Okoliškim prebivalcem so razdelili pakete pomoči

Kakorkoli že, dovolite mi podeliti to, kar trenutno čutim v srcu. Kmalu bo dve leti, odkar sem v Caracasu, glavnem mestu Venezuele. Okolje in delo na šoli ter delo med pomoči potrebnimi mi je misijonarsko domače, po drugi strani pa se tesnobne napetosti zaradi političnih razmer nikakor ne morem privaditi. Na zunaj se sicer vsi trudimo, da bi življenje v skupnosti in na šoli teklo čim bolj normalno, v resnici pa nas navznoter razžira in smo neprestano v pričakovanju najhujšega. Če se spomnite, je bila moja misijonska izkušnja v Peruju bogata z vso eksotiko starodavnih kultur, s pastoralnimi izzivi evangelizacije med najbolj potrebnimi in z dvojno

dinamiko delovanja med bogatimi in revnimi. Misijon tam me je – kljub zahtevnosti – polnil z energijo in globoko radostjo.

V Venezueli je drugače. Dežela je izredno bogata in ljudje, s katerimi sem (tako bogati kot tudi revni), so zavzeti, sposobni, odprti, pozitivni. A leden strup režima, ki razjeda družbeno tkivo, sistematično ubija napore vseh, ki se trudijo za normalnost. Pri tem mislim na preskrbo z vodo, elektriko, gorivom ter na zdravstveno oskrbo, izobraževanje in delo. Režim popolnoma odkrito izsesava in preprosto odvrže vse, ko ni več kaj izmозgati. Izsesava vse: privatna podjetja, sposobne delavce, infrastrukturo, ideje, naravna bogastva. Politični napori demokratične opozicije so vztrajni in žilavi, a pet milijonska migracija, med katero so tudi odlični politiki in strokovnjaki, sistematično onemogočanje, podkupovanje in zapiranje aktivnih politikov ter nemogoče razmere posledično šibijo njene napore. Pri narkodiktaturi so demokratični poskusi za doseg sprememb z lahkoto utišani posebej zato, ker ima režim nekaj

Na obisku pri družini

Igra z otroki

zaveznikov v mednarodni skupnosti. V letu 2020 je v humanitarno krizo udarila še pandemija. Manipulacije z informacijami o širjenju COVIDA-19 je režim v celoti uporabil za kontrolo in onesposabljanje t.i. 'sovražnika revolucije'. Humanitarna kriza je dosegla mejo katastrofe. Sedaj na misijonu srečujem lačne otroke in razseljene družine.

Kako poteka moje delo? Živim v skupnosti z dvema starejšima sestrama. Uradno sem v službi na šoli od 7.00 do 16.00. Kot misijonarka pa sem 'poslanka': Jezus me pošilja k ljudem, mladim in otrokom, revnim

in bogatim, belim in črnim, ženskam in moškim, ki se jim želi razodeti, se jih dotakniti, osvoboditi, odrešiti in jim pomagati iz trpljenja. Pošilja me s hrano, ki jo kupimo z vašim denarjem, z vašimi zdravili, ki s pomočjo Slovenske Karitas pridejo do nas na načine, ki me potrjujejo v veri in zaupanju na pomoč nebeških priprošnjikov (vedeti morate, da tudi pošta v Venezueli ne deluje), z obleko in zelenjavno juho, za katero poskrbijo družine z naše bogate šole, z denarjem za zdravstvene preglede in, kar je najpomembnejše, z BOŽJO BESEDO, ki edina lahko napolni srca

brezupnih z upanjem. Župnije so zaprte, zato se soočamo z novimi izzivi organiziranja svetih maš preko Instagrama in YouTubea. To je zaradi slabega delovanja interneta in težav z elektriko preprosto težko.

Rada sem 'poslanka'. Jezus pošilja po dva in dva in tako navadno grem skupaj z laiki, starši, profesorji, animatorji in misijonarji. Pomagamo si, si dajemo moč in se podpiramo. Doživljam, da se velikokrat vloga obrne in tisti, h kateremu sem poslana, meni oznanja Jezusovo Besedo s svojim nasmehom, besedo in pričevanjem. Kakšno vero imajo ti tako preizkušani ljudje! In ko najbolj pričakujem, da bodo trpeči jezni na našega Gospoda za to strahotno preizkušnjo, se Mu zahvaljujejo in Mu ponavljajo, da On ve, kaj dela. Neverjetno! Pravi čudež v tem paradoksu. Ja, boste rekli, kaj pa pandemija? Število mrtvih v Venezueli se povečuje, a je težko reči, kaj je resnični vzrok. Kontrola s strani režima na eni strani ter pomanjkanje vladnih ukrepov, zdravstvenega osebja in zdravstvene oskrbe že tako povzroča humanitarni kolaps. S koronavirusom je to definitivno katastrofa. Bog se nas usmili.

Ti tedni v Sloveniji so mi izostrili čute, saj sem okušala, kako zelo je domača repa slastna in spoznala, kakšne količine zdravil so tu v običajni uporabi, kako samoumevna je varnost na ulicah in kakšno bogastvo je tekoča pitna voda. V tednih, preživetih v Sloveniji, sem se odpočila in nabrala novih moči, da se bom lahko lažje soočila z vsem, kar me v Venezueli čaka.

Prosim, dovolite Jezusu, naj vam poplača vse vaše darove, ki jih zvesto nakazujete na Misijonsko središče. On točno ve in pozna vaše molitve, rožne vence, maše, žrtvice in duhovne namene. On ve za vaše skrbi in potrebe. Edino On vam lahko poplača. S strani naših rojakov Slovencev v Venezueli kot tudi ljudi na našem misijonu vam izrekam toplo zahvalo. V naših molitvah se vas spomnimo vsako sredo na Jožefov dan.

Križev pot po odročnih hribovskih vaseh

Spoštovanje v naših različnostih

PETER OPEKA, LAZARIST, MADAGASKAR

Predsednik vlade Janez Janša je 31. januarja 2021 za Nobelovo nagrado za mir za leto 2021 predlagal misijonarja Pedra Opeko in njegovo humanitarno organizacijo Akamasoa, ki deluje v predmestju Antananariva na Madagaskarju. Do sedaj je bil Opeka za Nobelovo nagrado nominiran že trikrat in sicer leta 2013, 2015 in 2018.

Misijonar Pedro Opeka imenovanja ne jemlje kot osebno priznanje, ampak kot priznanje vsem sodelavcem in sodelavkam, ki se iz dneva v dan trudijo, da bi smetiščarjem in drugim ubogim, ki prihajajo v glavno mesto Antananarivo z mislijo, da bodo tam našli boljše življenje, v resnici pa ostajajo popolnoma zapuščeni na mestnih ulicah, pomagali. Njegovo delo priča, da se zmore veliko narediti in vsaka denarna pomoč koristi, da bi čim več ubogim vrnilo dostojanstvo in upanje,

emiratih. V pismu je torej govora o edinosti, miru in molitvi; in to velja za vse verske skupnosti in za vse ljudi po svetu. Dokument nosi naslov »Človeško bratstvo, v prizadevanju za mir v svetu in skupno bivanje«. Vsi ljudje dobre volje si morajo prizadevati za dobro sožitje med ljudmi, z molitvijo in medsebojnimi pogovori (iz kulturnega in verskega vidika). Vsak narod ima svoje vrednote, s katerimi lahko bogati druge in te nas lahko povezujejo med seboj, čeprav ljudje prihajajo iz različnih

Zaradi Božje besede, vere, ki jo nosimo v svojem srcu, se moramo vsak dan truditi, da obvladujemo sebičnost in gradimo medsebojne odnose, resnično sožitje med nami, ki krepi prijateljstvo med ljudmi, ki ne pozna meja.

Mi vsi, dragi prijatelji (učenci, študentje), smo v resnici bratje in sestre med seboj. Ne delamo razlik zaradi barve kože, ne gledamo, od kod kdo prihaja ali kateri veri pripada. Mi se spoštujemo v naših različnostih v vseh naših življenjskih situacijah. V Akamasoi, zlasti v vseh naših šolskih ustanovah, vsi, ki smo tukaj navzoči, se bomo trudili, da bomo bratje in sestre in se bomo resnično spoštoval med seboj.

Naj besede spodbude slišita zemlja in nebo in vsi ljudje dobre volje. Na vseh nas pa je, da izpolnjujemo te pomembne spodbude, priporočila in to vsak dan. Vsako leto na svetovni dan bratstva med narodi (4. 2.) hočemo to še posebej naglasiti. Srčna želja je, da bi se bratstvo med ljudmi krepilo po celem Madagaskarju in po vsem širnem vesoljnem svetu!

Letno poročilo Akamasoe

Leto 2020 je bilo težko za ves svet, še posebej za dežele tretjega sveta. Madagaskar se je moral spopadati ne samo z zdravstveno krizo, ampak tudi z drugimi aktualnimi problemi, kako preživeti in nadaljevati boj proti revščini.

Meseca marca so bili prvi primeri koronavirusa; doživeli smo prvo samoizolacijo. Ljudje so priporočila dobro sprejeli. Tako so se v Akamasoi zaustavila vsa večja dela, šole so zaprle vrata, tudi športnih dejavnosti ni bilo. Prav tako nismo mogli imeti množičnih verskih srečanj. Življenje je zastalo. Vseeno je bilo treba še naprej pomagati številnim družinam; ljudje so prejeli 80 % redne pomoči. V najnujnejših primerih je nekaj prispevala tudi država.

Nedeljska sv. maša v borovem gozdu nad kamnolomom

otrokom pa omogočili šolanje. Kot nam piše so dobili dovoljenje za ustanovitev Univerze sv. Vincencija Pavelskega. Z Univerzo bodo omogočili študij mladim, ki si takšnega študija ne bi mogli privoščiti in jih vzgajali za prihodnost Madagaskarja. Danes, 4. februarja, obhajamo prvič »Svetovni dan bratstva vseh ljudi«. Priznali so ga Združeni narodi. Ta dan je torej posvečen bratstvu vseh ljudi sveta. Pobuda za to je bilo srečanje papeža Frančiška in velikega imama Ahmad Al Tayeeb. Pismo sta podpisala 4. februarja 2019 v Abu Dabi, ko je bil na pastoralnem obisku v Združenih

koncev sveta in iz drugačnih sredin. Pomembna je vrednota, ki pa je nekaj dobrega. Zato se jo splača sprejeti v vsakdanje življenje.

Mi, v Akamasoi, si moramo prizadevati, da bi vladala resnica in pravica tu, kjer živimo. Beseda je dovolj jasna, a jo je včasih težko izpolniti. Kajti nikakor ni preprosto sprejeti drugega človeka za brata ali sestro, posebej, če pride od drugod (iz drugega plemena ali naroda), ali če je ta naš brat iz drugačne kulturne sredine in govori tuj jezik in je njegov način dela drugačen od našega. Vse to so izzivi za vsakega izmed nas.

Nagovor ob začetku pouka

Samoizolacija je bila huda preizkušnja za vse prebivalstvo. V centrih Akamasoe so bili še dodatni problemi. Družine v naših centrih živijo na zelo majhnih površinah in je skoraj nemogoče, da bi ostali noč in dan v samoizolaciji. Ker ni bilo pouka v šolah in športnih dejavnosti, je to zmedlo zlasti mlade. Mnoge je premagala skušnjava, da so šli iskat kaj zanimivega v mesto. Nedeljske maše so bile odpovedane. Ker pa so ljudje čutili potrebo po skupni molitvi, smo molitvena srečanja organizirali zunaj na odprtem. Seveda smo spoštovali navodila in predpise glede nošenja mask, umivanja rok in medsebojne razdalje.

Na srečo nam je virus v neki meri prizanesel, če se primerjamo z nekaterimi deželami severne poloble, kjer je umrlo na tisoče ljudi zaradi COVID-19. Vseeno pa nas skrbi, kako bomo zmogli v boju proti temu nepredvidljivemu virusu.

Kar smo preživeli v tem letu, je bilo res moreče. Revščina je namreč še vedno prisotna in zdi se, da še narašča. Veliko ljudi živi iz dneva v dan, iz rok v usta, da nekako preživijo. 70 % prebivalstva nima tistega nujnega za vsakdanje življenje. Dežela zaostaja že 60 let, medtem ko se je njeno prebivalstvo povečalo za štirikrat. Cestna infrastruktura je zelo uboga. Šolska poslopja, bolnišnice, porodnišnice in dispanzerji so večinoma v bednem stanju. Pomoč podeželskemu prebivalstvu, dijakom in študentom je nezadostna ali pa je skoraj ni. Velik problem je pomanjkanje vode, ne le v centrih Akamasoe, ampak v mnogih predelih glavnega

mesta Antananariva. Podobno je glede elektrike, mnogi čakajo na priključek. Kaj je delala oblast vseh šestdeset let, odkar je dežela samostojna? In državna podjetja, kaj so naredila, da bi se kaj spremenilo? Razmere v deželi se na žalost še naprej slabšajo. Starodavni običaji in vrednote izginjajo. Morala je postala katastrofalna. Povsod je polno nasilja; in to se dogaja tja do vrhov oblasti. Kljub strogim ukrepom vlade korupcija še vedno narašča in povzroča zelo veliko škode. Res je že čas, da odgovorni v državi končno začnejo izpolnjevati dane obljube in da se odgovorni v deželi lotijo dela. Kljub tolikim težavam smo vendar naredili nekaj korakov naprej pri gradnji Akamasoe in pomagali mnogim družinam, bolnikom ...

Letos mineva 50 let, odkar sem prišel na Madagaskar, kjer sem bil sprejet z veliko ljubeznijo. Vedno sem jim hotel biti blizu, kot brat in prijatelj. Z otroki, mladimi in starši Akamasoe nadaljujemo boj, kot smo to delali že do sedaj. To je naša duhovna in humanitarna avantura. Tako pripravljamo boljšo prihodnost tisočerm družinam, za katere skrbimo. Še zdaleč nismo prišli do cilja. Čaka nas še veliko dela. Kljub temu nismo omagali. Veste, tudi za enega samega otroka se »splača« iti v boj in ga rešiti iz nevarnosti.

Madagaskar je po površini velik za 30 Slovenij skupaj in šteje okrog 25 milijonov prebivalcev. Po celem otoku bi bile nujno potrebne nove cestne povezave in druga infrastruktura, da bi bil tako lažji dostop do krajev, kjer še veliko ljudi

čaka z neverjetno potrpežljivostjo, da bi končno dočakali bolj prijazne in dostojne življenjske razmere. Akamasoa bo še naprej pomagala mladim, ki pogosto živijo brez pravega cilja. Pomagati jim je treba, da spremenijo mentaliteto, obnašanje, da bi tako končno našli izhod iz bede. Moramo prinašati nekaj luči in primernih rešitev tam, kjer je preveč nasilja, trpljenja in ni upanja. To je namreč dejansko stvarnost za mnoge. V smeri napredka gre vse prepočasi; problemi pa se množijo in prebivalstvo hitro narašča. Nujno bo treba iskati nove rešitve. Prebivalstvo je zaspano in pasivno čaka. Državne oblasti pa se ne borijo dovolj proti raznovrstnim zlorabam, nepotizmu, sebičnosti. Nekaj je bilo narejeno, a ne dovolj. Manjka nam voditeljev, močnih osebnosti, katerih beseda bi nekaj zalegla, da bi ljudje lažje spoštovali zakone in predpise ter bili v večji meri pripravljeni delati za skupno dobro. Zlasti v mestih je veliko anarhije. Občutek je, da ni nikjer pravih, odgovornih ljudi. Manjka pogum, da bi se lotili res akutnih problemov, ki najbolj »žulijo« ljudi in si upali povedati resnico, kadar je to potrebno. Tisti, ki so vzrok nereda in sejejo zmešnjavo (kaos), ogrožajo zavzete državljane. Zdi se, da le ti obvladujejo življenje v deželi in da so le oni edini gospodarji. Kljub vsem težavam nismo izgubili upanja. Šestega oktobra se je začelo novo šolsko leto. To je bilo veselje, sreča za starše in njihove otroke. Država je priznala našo univerzo sv. Vincencija Pavelskega z oddelki pedagogike, informatike, oddelkom za tuje jezike in novi oddelek za parazdravstveno stroko, ki bo formirala medicinske sestre in babice. Srečno, blagoslovljeno leto 2021 želim vam vsem, dragi dobrotniki! Hvala za vašo vztrajnost, da nam pomagata še naprej v boju zoper revščino in ste tako opora ljudem, ki bi radi živeli dostojno življenje. Naše veselje je neizmerno, dragi prijatelji, da lahko služimo malgaškim ljudem v Akamasoi, skupaj z vami.

V vsej nebogljnosti in bedi

PETER IVANČIČ, SALEZIJANEC, KUBA

Dragi vsi moji rojaki v prelepi deželi pod Triglavom! Ko je človek čez lužo in sploh, če že dlje časa živi zunaj Slovenije, se še veliko bolj zaveda njene rajske lepote. Ob stvarjenju je bil ta zemeljski vrt menda res trikratno blagoslovljen. Potem pa so se zaradi "ugriza v prepovedan sad" tudi v njem pojavili sadovi razmajanosti in razdeljenosti. A z Mesijevim križem in vstajenjem je tudi ta vrt spet odet v sijaj in odrešen. Bog te blagoslovi, Slovenija!

Kako bogata in rodovitna je tvoja Božja njiva! Tvoja plemenitost v poslušnosti "pojdit po vsem svetu"! V dolgi zgodovini evangelizacije so tudi tvoji sinovi in hčere, tvoji misijonarji, po vseh kontinentih zemeljske oble delili prav to, česar so se naučili tam, "pod Triglavom". To, kar so na tej Božji njivi slovenske vernosti slišali in s svojimi očmi videli o Besedi življenja. Od vernih očetov in mater, dedkov in babic. Od katehetov, župnikov, kaplanov in redovnic. Od njih, ki so naučili pokrižati se, skleniti roke, pobrati

drobtinico kruha, ki je padla na tla in jo nato poljubiti. Ki so najprej sami poklekili in se nato ozrli okrog in poleg sebe povabili k tej drži človeške majhnosti pred Neskončnim in Presvetim Bogom še druge. To je bil živ nauk naših vernih prednikov, ki so v soncu in dežju, mrazu in snegu, po lepem ali blatnem potu, z mladostno hitrim korakom ali z že upognjenim hrbtom in opirajoč se na palico, za k mašno oblečeni, z rožnim vencem v roki in dvema novčičema v žepu hiteli v župnijsko ali podružno cerkev. Nedeljo za nedeljo. Od njih

in po njih smo se naučili, da je treba nenehno združevati molitev in delo. Da je šest dni za delo in da je nedelja Gospodov dan. Da se je zaradi grehov treba postaviti v vrsto pred spovednico, da ne bi Presveto Rešnje Telo božjeronno prejeli.

Kako veliko tega Božjega zaklada je iz tvojega Svetega vrta šlo po slovenskih misijonarjih v svet. Med narode in plemena. Med ljudi, katere koli starosti, barve kože in položaja. Ta Božji zaklad se je prenašal v srca tolikerkoli s skoraj isto taktiko verovanja. Samo da prevedeno v drug jezik in drugačno kulturo. Hvala ti, draga domovina! Bodi za to blagoslovljena z nebeškim mirom.

Tako je bilo nekoč. In tako bi želeli tudi danes. Tudi tu, na Kubi. V vsej nebogljnosti in bedi. Osebnosti in okoljski. Pravzaprav tudi tu nič

Skupina v kraju La Matilde

El Guayabo – prvo sv. obhajilo

drugače in tudi nič posebno novega! Morda je tu pa tam nekoliko drugačen samo način. Tudi tu se učimo narediti znamenje križa. Lepó in z vero. Z desno roko in nič mimogredečega mahanja z roko sem ter tja in hkratnega oziranja okrog sebe. Ali pa še celó sočasnega preverjanja klicev na mobitelu v levi. Ne gre tako lahko, saj se jih velika večina tega nauči šele v cerkvi in ne tako kot nekoč, preko verne mamice ali očeta ali še pred desetletjem od babice, prababice. Verska tradicija na Kubi je večinoma prekinjena. Učimo se tudi poklekniti in v zadnjem času tudi klečati ("kljub ponosom" astronomskih dosežkov sodobne tehnologije!). Pri molitvi imeti sklenjene roke in ne, kot da bi bili v muzeju med ogledovanjem razstave ali pa na kavču zleknjeni ob gledanju tv nadaljevanke. Že dlje časa se vadimo in utrjujemo v rožnem vencu in prebiramo v njem vso slikovitost in dramo upanja Jezusovega življenja in poslanstva. V tukajšnjem močno protestantskem okolju je prebiranje teh skrivnosti rožnega venca z Marijo še toliko bolj dragoceno. Tudi tu prebiramo Božje besedilo: "Poslušaj, Izrael: Gospod je naš Bog, Gospod je edini" (5 Mz). Te Besede ponavljamo. Ker smo vodilo, "napiši jih", kot je v nadaljevanju

istega odlomka Svetega besedila, vajeni pisati na papir in ne "na hišne podboje in na mestna vrata", imamo sedaj rahel problem. Primanjkuje nam "materia prima". Povedano bolj preprosto, manjka nam papir. (No ja - a to vam povem v oklepajih -, "država" pa kljub temu še naprej tiska svoje cajtenge). Že lani je tako v naši župniji zaradi pomanjkanja papirja "ugasnilo" župnijsko glasilo (naš župnik ga zato pripravlja in pošilja po elektroni; a papir je papir, in mnogi še hladilnika nimajo, kaj šele internet ...). Prav tako tudi ne izhaja več škofijsko glasilo. V januar-skih tednih pa, se tudi zdi, da delimo še zadnje izvode tedenskega lističa La vida cristiana, namenjenega za vso Kubo. Tudi tu učimo, da je za dolgo in srečno življenje potrebno spoštovati starše in obratno. Da morajo starši sprejemati otroke kot dar in ne kot lastnino in to v vseh ozirih. Da je v zakonskem življenju tudi na Kubi lahko mož le ene žene mož in obratno. Tudi tu ne moremo mimo dejstva, da je za prenovljeno kubansko družbo potreben dragocen, delikaten in težak boj za čistost in sramežljivost. Potrebna je poživitev sv. krsta. Kot povsod, dobra priprava, priprava staršev, krst kot odločitev za krščanski način življenja, iskanje

vernih botrov. Potrebna je ponovna in ponovna napotitev k spovedi. Ponavljati in ponavljati, da sv. obhajilo ni "kar nekaj", ampak da je Kristusovo Telo, za katerega prejem je potrebna ustrezna priprava. Tudi tu želimo obuditi pobožnosti prvih petkov in prvih sobot. Skratka, vse je "kot preprost verouk", kot je rekel don Bosko za začetke naše salezijanske Družbe. To je tudi tukaj vsa skrivnost evangelizacije in vere: "Tvojo smrt oznanjamo, Gospod in Tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi". Natanko tako, kot izpovemo med sv. mašo po povzdigovanju. Da se tako sredi stisk in preizkušenj z očmi vere oklenemo Vstalega in Poveljčanega Gospoda. Da nam ne poide "olje zvestobe", ko križ z vso silo pritiska k tlom. Da množice ne obupajo, ko so v čakalnih vrstah pred prodajalnami, ki so včasih dolge "eno noč in potem še celó dopoldne ali morda še več". Ali pa, ko se potem, po dolgih urah čakanja na vročini ali v dežju, vrnejo domov praznih rok. Za nakup nič luksuznega, ampak čisto osnovnih stvari za prehrano, umivanje in pranje. Doma pa družina, majhni ali veliki otroci. Ko ni zdravil. Izdan je zdravniški recept, ni pa zdravila. Pa naj gre za eno, drugo ali tretjo telesno okvaro. Ali pa se zdravilo pojavi, ko se in v količini, v kateri se pač pojavi. Kdo bi to vedel?! In ko za lajšanje močne bolečine ne zadostuje topel oziroma hladen vodni obkladek ali pa še tako dober in okusen čaj. "Doživeto" je obhajati sv. mašo pod nadstreškom preddverja hiše, od znotraj pa se sliši ječanje bolnice, ki joka in stoka. Že tedne, ki postajajo meseci. Potem, ko je bila operirana, je bila namreč poslana v domačo nego. Pa brez zdravil za lajšanje. "Tvojo smrt oznanjamo, Gospod in tvoje vstajenje slavimo, dokler ne prideš v slavi". Kako zveneče je to, ko je pri sv. maši navzoča mati, katere sin je v zaporu. Ali pa otrok v pediatrični bolnici v kritičnem stanju. In koliko je še tega! Kubanski Gospodov vinograd pa je tako prostran. Delavcev v njem pa je

zdaleč, zdaleč premalo. In, vsaj za sebe vem in priznam, kako zelo mi manjka takšnih in drugačnih človeških in duhovnih vrlin. Vrlin, o katerih prebiram in si podčrtujem v knjigah s sveto vsebino. Za tako sveta misijonska opravila bi svetnik veliko lažje deloval in pričeval. Tako pa ... Bog se me naj usmili! Sem bral o sošolcu duhovniku g. Franciju Trstenjaku, ki je ponovil besede svojega župnika, namreč "da se Bog tudi klumpa poslužuje". Če je tako, pa naj bo! To me vsaj malenkost tolaži. Čeprav vem, da tudi klump mora imeti kakšno kvaliteto, da je lahko uporaben ...

"Cuba linda" (lepa Kuba), so Kubanci ponosni na svojo deželo. In skupaj z deželo je zraščena religioznost naroda. Večina jih zase zatrjuje, da so verni. Verni "na svoj način", kot skoraj v isti sapi mnogi opišejo svojo vero ali pa vero drugih. Predvsem pobožnost do Marije, Virgen de la Caridad del Cobre (ime je po kraju blizu Santiaga de Cuba, kjer stoji osrednje narodno svetišče), ki že kar nekako sodi h "kubanskosti".

Kaj pa Cerkev? Sprašujemo se o katoliški Cerkvi. Na Kubi je v 60 - ih letih prejšnjega stoletja Cerkev "čez noč" obubožala. Materialno in duhovno. Izgnani so duhovniki, redovniki in redovnice. Skoraj vsi. Cerkve so zaprte in odvzete njene izobraževalne strukture, šole in internati. Zasmehovanja in močni pritiski zaradi vere v šolah in na delovnih mestih. Vse to in še mnogo drugega je s kopičenjem let in desetletij ter v ugodnem ozračju marksističnega ateizma ljudi oddaljevalo od cerkvenih vrat in s tem od verske prakse. Potem so prišla leta rahle odtalitve. A res zelo zelo rahle. Bilo je to v 80 - ih letih. Cerkvena vrata so se spet malo bolj odprla. Obhajajo se bogoslužja, verouk. "Na pomoč" pridejo tudi misijonarji. Predvsem pa je to obdobje, ko je v kubanski Cerkvi še navzočnost mnogih, ki so bili poučeni in vzgojeni v krščanski veri. Nekateri še mladi, mnogi pa že odrasli, očetje in matere, stari starši. Njihova navzočnost je za Cerkev

S. Bolivar - sv. maša v skromni cerkvi

dragocena, saj so prav oni še tisti "ostanek Izraela", ki bodo baklo vere predali prihodnjemu rodu. Oni bodo nesli h krstu. Oni bodo vodili otroke in vnuke v cerkev, jih spremljali k verouku in sv. maši. Večina njih bo še vedela, kako se moli, kaj je sv. obhajilo, sv. spoved in zakrament sv. zakona.

Poseben val je zavel na Kubi na prehodu tisočletja. Na Kubo je prišel papež Janez Pavel II., strokovnjak, ki ve, kako se tudi v takšnih okoljih Bogu in človeku služi. Kubo je obiskal svetnik. Bilo je to koncem januarja 1998. Janez Pavel II. pride kot "glasnik resnice in upanja", kot je bilo tudi geslo tega apostolskega potovanja. Njegov poziv je jasen: "Kuba naj se odpre svetu! Svet naj se odpre Kubi!" Za kubansko Cerkev izprosi Božič kot dela prost dan. Bolje rečeno, "iztrži" kot konkreten sad svojega pastoralnega obiska. Na srečanjih z njim so množice. Navzoči so politiki. Verne množice so neizmerno navdušene in ohrabljene. Za kubansko Cerkev so to pravi "dnevi odprtih vrat". Verne množice spontano vzklikajo svoj "hozana" Cvetne nedelje. Tako se, na primer, na prostrani planjavi Trga revolucije v mestu Camagüeyu po sv. maši, ki jo papež daruje na srečanju z mladimi, udomači v kubanskem stilu

pripravljena pesem gostoljubnosti: "El papa se queda en Camagüey" (Papež ostane v Camagüeyu). A papež odide. Pljuča pa, kot da so na novo zadihala. Ljudje si pripovedujejo in izmenjujejo vtise. Navdušenje se zdi kot trajno in neugasljivo.

A ta ista pljuča sočasno še naprej vdihavajo tudi močan strup brezbožnega sistema. Vsi, otroci, mladi in odrasli. Indokrinacija nadaljuje s svojim ritmom. Od jutra do pozne noči. Od zibelke do groba. V vrtcih, šolah in na delovnih mestih. Po televiziji in s praznovanji. Še naprej vedno isto in v istem stilu. Leto za letom. In potem je tu še pojav vedno novih oblik verovanja, sekt, spiritizma in santerije. Kajti kljub vsemu tudi kubanska duša še naprej ostaja neumrljiva. In navkljub začetnim poizkusom sistema, da prepove in močno omeji javno versko izražanje, človek še naprej išče nekaj, kar presega ateistične teorije Marxovega materializma in končanja v grobu. Kljub oviram še naprej išče presega-joče, a mnogokrat še naprej "na svoj način". Vse to pa samo še pogloblja že tako in tako močan verski relativizem na eni in oddaljenost od Cerkve na drugi strani.

Leta tečejo. Pretečejo desetletja. Mnogi teh, ki so bili še ostanek tradicionalno vernega Kubanca, so

večinoma že v visokih letih ali pa so že odšli v večnost. Vrste se redčijo. Vedno manj je tistih, ki za roko držijo svojega otroka ali vnuka pripeljejo v cerkev. Zaradi pomanjkljive verske vzgoje se širi versko neznanje in verska površnost. Pomanjkanje duhovnikov in hkrati na stežaj odprta vrata cerkve omogočijo mnogim, da se spet vrnejo, hkrati pa, da tudi znotraj Cerkve nadaljujejo z vero "na svoj način". Mnogi imajo radi svojo župnijsko cerkev ali kapelo. Radi pridejo k sv. maši ali k procesiji. Tudi v vrsto za sv. obhajilo se radi postavijo. Ker se jim zdi samoumevno, da to pač pripada navzočim. Kar je res. A vemo, da pa je prej potrebna priprava. K obhajilu mnogokrat pristopijo ljudje, ki pa potem s hostijo v roki ne vedo, kaj. Zato je vedno bolj

na lokalnih radijskih programih), občasno kak verski film ali še kak drug program z versko vsebino ... Pa hvala Bogu vsaj za to! Zgleda še kar. Je pa tudi tu seveda treba jasno vedeti, kdo je "jefe", šef. Potem je pa tu še že minulo leto 2020 in letošnje 2021. Z vsemi svojimi virusi. Koronavirus, ki ga že poznamo, čeprav je njegovo delovanje in širjenje še naprej skrivnostno. Na otoku je že mesece tudi vse večje pomanjkanje prehrabnih in drugih osnovnih artiklov, posledično pa so vse daljše in številčnejše vrste pred prodajalnami. Pomanjkanje zdravil v že tako in tako obolelem okolju samo še povečuje bolečine. Z novim letom pa je prišlo še urejanje denarne valute. Ukinjena je bila konvertibilna valuta CUC. Tako ostaja

zaposlene po župniščih, po cerkvah, na škofiji ali v raznih drugih dejavnostih v okviru Cerkve. Osnovna minimalna plača je za vse z novim letom poskočila za skoraj štirikrat ali morda še več. Zato je pač sedaj potrebno skrajšati delovna mesta na minimum oziroma na toliko zaposlenih, kolikor jih posamezna župnija ali skupnost zmora vzdrževati. Na žalost se v preteklih letih v kubanski Cerkvi ni zadosti spodbujalo prstovoljstvo oziroma zastonsko služenje. Tudi razne dobrodelne ustanove v tujini ne morejo v nedogled in na veliko vzdrževati kubanske neboljnosti. Poleg tega pa imajo tudi druge obveznosti.

Camagüeyški nadškof Wilfredo nas v začetku leta zbere na srečanje. Duhovnike, redovnice in redovnike ter diakone. Med drugim spomni na stanje kubanske Cerkve, ko je, kot že omenjeno, v 60-ih letih prejšnjega stoletja Cerkev "čez noč obubožala". V vseh pogledih. Ponovi tudi besedo, na katero je spomnil nek drug škof s Kubanske škofovske konference. Beseda se v španščini glasi "austeridad", v slovenščini pa bi opisno lahko rekli, "ne na veliko" in razsipno, ampak preprostost in zmernost. Sicer pa papež Frančišek tako in tako želi "ubogo Cerkev". Torej, nič pritoževanja! Pot za takšno ubogo Cerkev je pripravljena. Kot so bile pred malo več kot 2000 leti za Jezusa že pripravljene jaslice; križ pa so mu iztesali pozneje. Tudi življenje Cerkve danes je uresničevanje Jezusovega evangelijskega projekta. Kjerkoli in v katerikoli situaciji. Pod oblastjo cesarjev Avgustov ali kraljev Herodov. Vse je milost. Sedaj pa potrebujemo samo še okrog trikrat toliko Božje milosti, da bomo po tej poti lahko hodili in vztrajali. V veselju. "Veselite se vedno v Gospodu." Vi v Sloveniji, mi pa na Kubi. "V veselju je naša moč." Nisem sicer papež, a za molitev vas prosim z njegovim tonom in z njegovim prepričanjem v moč, ki jo ima molitev. S sončne dopoldanske Kube vam pošiljam prisrčen pozdrav in Božji blagoslov. Hvala za vse!

Siboney - krst

in bolj treba zelo paziti, opozarjati in učiti. Za redne nedeljnike pa iskati poti nove evangelizacije. Ustavno je verska svoboda res zagotovljena. A v mejah. Še vedno v trdnih mejah! Vzgoja in izobraževanje otrok in mladih je še naprej "v lasti" sistema. Sredstva družbenega obveščanja ... No ja, tu pa tam je pa res po radiu ali televiziji prenos kakšne sv. maše, nagovor škofov ob kakšnem prazniku ali kakšni drugi posebni priložnosti (predvsem

samo še kubanski pesos. Vse lepo in prav. A s tem pa so se dvignile tudi nakupne in prodajne cene. Skoraj čez noč so cene drastično poskočile. Ljudje, že tako in tako zmedeni zaradi negotovih in težkih situacij, so dobesedno prestrašeni in zaskrbljeni. Komentirajo "za šankom", a brez šanka. Vendar pa snovalci novega plačilnega reda vzporedno pripravijo tudi "astronomski" dvig plač. Tudi zaposleni v Cerkvi morajo sedaj v te nove plačilne razrede. Gre za

Na vsakem koraku **misijonarke**

S. ZVONKA MIKEC, SALEZIJANKA, MOZAMBIK

Dragi vsi moji rojaki v prelepi deželi pod Triglavom! Ko je človek čez lužo in sploh, če že dlje časa živi zunaj Slovenije, se še veliko bolj zaveda njene rajske lepote. Ob stvarjenju je bil ta zemeljski vrt menda res trikratno blagoslovljen. Potem pa so se zaradi "ugriza v prepo-vedan sad" tudi v njem pojavili sadovi razmajanosti in razdeljenosti. A z Mesijevim križem in vstajenjem je tudi ta vrt spet odet v sijaj in odrešen. Bog te blagoslovi, Slovenija!

Čas tako beži, da skoraj ne dohajam. Saj smo že kar pošteno zakorakali v postni čas, ki je tudi letos za vse nas res pravi post in puščava. Vsaj tako se nam zdi, ko smo še povsod na globoko prevzeti in pogojeni s to situacijo koronavirusa. No, pa četudi se zdi neverjetno, je danes tudi Mozambik že dobil prvo pošiljko cepiva, iz Kitajske seveda, ki bo namenjen zdravstvenemu osebju. Bomo videli, kako se bo to vse reševalo.

Trenutna situacija pri nas je še kar kaotična, kajti bolezen se širi in je videti, da nam je vedno bližje, ko slišimo, da so bolni naši sosedje, poznani. Hvala Bogu smo v naših skupnostih še zdrave. Od 21.00 do 4.00 zjutraj imamo policijsko uro in pa vsa priporočila, katerih se pa večina ne drži veliko. Vse šole so zaprte, v upanju, da se 19. marca - s svetim Jožefom začne novo šolsko leto. Tudi cerkve so zaprte. Hvala Bogu, da imamo tudi tukaj nekaj alternativnih možnosti in ljudje lahko mašo vsaj poslušajo. A na žalost se nekateri oddaljujejo od Cerkve, spet drugi pa na vse načine iščejo kakšno priložnost, tudi skrivaj, da so pri maši, da se hranijo z Evharistijo. Včasih imam občutek, da je situacija taka kot tam, kjer morajo kristjani na skrivnem moliti, maševati ... Upajmo, da bo to nam vsem služilo, da se utrdi naša vera in želja po Evharistiji.

V naših skupnostih kljub vsemu skušamo načrtovati za to leto, v upanju, da bo šola, da bo kateheza, da pridejo notranje gojenke. Kljub pandemiji pa imamo letos kar lepo število deklet v pripravi na redovniški poklic; nekatere v skupnostih še čakajo, da se začne šolsko leto, tiste, ki so končale študije, pa so že v skupnosti v Namaachi, kjer bodo začeli z redno formacijo. Letos jih je kar 10, ki se v skupnosti že veselijo tega začetka.

Vse naše skupnosti pa so seveda ves ta čas zelo pozorne na okolico, na mnoge, ki se v tem času težko preživljajo zaradi pomanjkanja vsega. Tako smo povsod prave misijonarke, od hiše do hiše. V tem postnem času se bomo še bolj posvetile mnogim, ki potrebujejo našo pomoč.

Tudi na severu sestre še naprej skrbijo za begunce, saj je, kljub temu da časopisi ne pišejo, realnost vojne še vedno resni problem; neprestani napadi in zasede, ljudje bežijo. Nekateri so se hoteli vrniti v njihove kraje, a morajo

Razdeljevanje pomoči in zahvaljevanje zanjo

ponoči bežati v gozdove, ker ni varnosti. Po Veliki noči bom spet od blizu videla in doživela to situacijo. Potem, ko je bilo leto zelo sušno, pa smo imeli v tem mesecu preveč dežja; tako je spet veliko takšnih, ki so izgubili vse, od polj do hiš. Tudi v mestu Maputo smo skoraj plavali zaradi preobilnih padavin. Ko sem se prejšnji teden namenila v Namaacho (70 km iz Maputa), sem se morala na določeni točki kar obrniti; bila sem namreč z malim avtomobilom, zato se nisem podala v obilne vode na cesti. No, ponekod to že ni več cesta, ko se izogneš eni luknji, padeš v drugo.

Jutri bom šla v Inharrime, to je 400 km iz Maputa, na kratek obisk skupnosti. Tudi na tem področju je bilo ogromno dežja, tako da je vse poplavljenno, a upam, da bo šlo. Seveda se je treba zelo paziti zaradi koronavirusa, da kje kaj ne staknem in pa komarjev je zdaj po vsem tem dežju na pretek, tako da tudi malarja že na veliko prihaja.

V tem tako na pol razgibanem življenju pa skušamo najti tudi malo več časa za molitev in tišino, občutek puščave, da se v tem postnem času globlje zavemo veličine Božje ljubezni. Gotovo bo vsa ta situacija pandemije vplivala tudi na praznovanje Velike noči, ki bi sicer bila v naših župnijah velik praznik prerodenja za mnoge. Zato še naprej goreče molimo in prosimo, da se nas Bog usmili, nas reši te pandemije in povrne zdravje vsem nam ter reši svet te krize.

Morda pa bo vse to služilo, da se močnejše oklenemo Boga, zaupamo in se Njemu prepustimo. Bog daj, da bi bilo tako. Naj Bog obilno blagoslovi vse, ki se kljub težkim časom vedno spominjajo nas misijonarjev in nas duhovno in materialno podpirajo. Moja in naša molitev vsak dan dosega tudi vse naše dobrotnike!

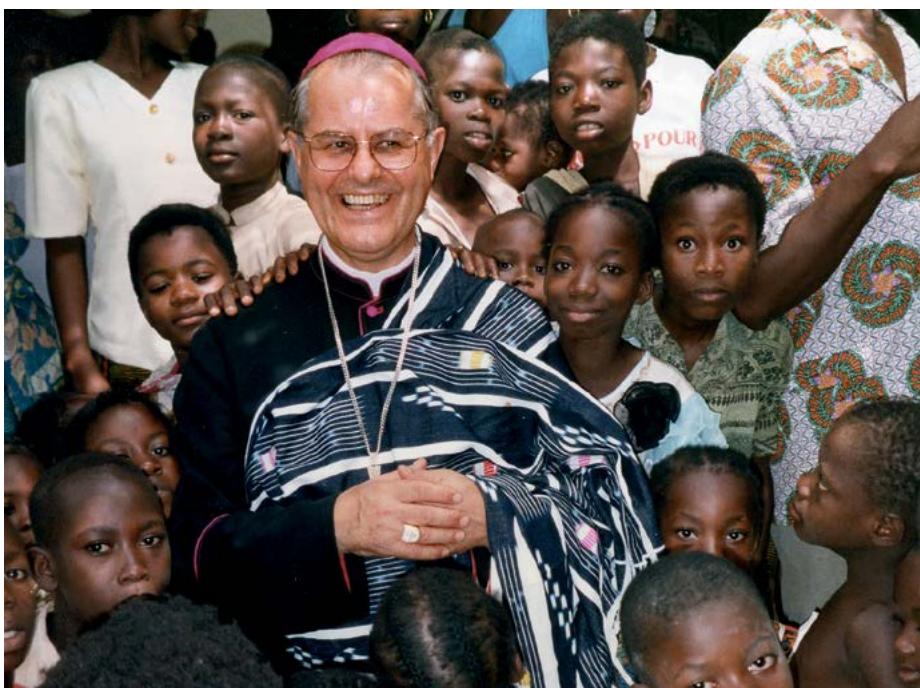

V spomin škofu msgr. mag. **Metodu Pirihu**

V torek 23. marca 2021 se je po dolgotrajni bolezni od nas poslovil škof msgr. mag. Metod Pirih. Na praznik Marijinega oznanjenja, točno na dan 36. obletnice njegovega imenovanja za škofa pomočnika koprške škofije s strani papeža Janeza Pavla II., je bil pokopan v njemu tako ljubi baziliki Kraljice Svetogorske na Sveti gori pri Novi Gorici.

Msgr. Pirih se je rodil 9. maja 1936 v Lokovcu na Banjški planoti, v skromni kmečki družini, kot drugi od osmih otrok. Poleg njega se je za posvečeno življenje odločila še njegova sestra Milica, ki je vstopila v red benediktink in prevzela ime Sholastika. Večkrat je rekel, da je bil njegov duhovniški poklic izmoljen. S tem je imel v mislih predvsem molitve svojega starega očeta, ki je vsak večer molil rožni venec. Enako sta glede poklicanosti in molitev starega očeta povedala tudi sestra Sholastika in njegov bratranec msgr. Vladimir Pirih, dolgoletni župnik in dekan v Postojni.

Msgr. Pirih je bil v duhovnika posvečen 29. junija 1963 in še istega

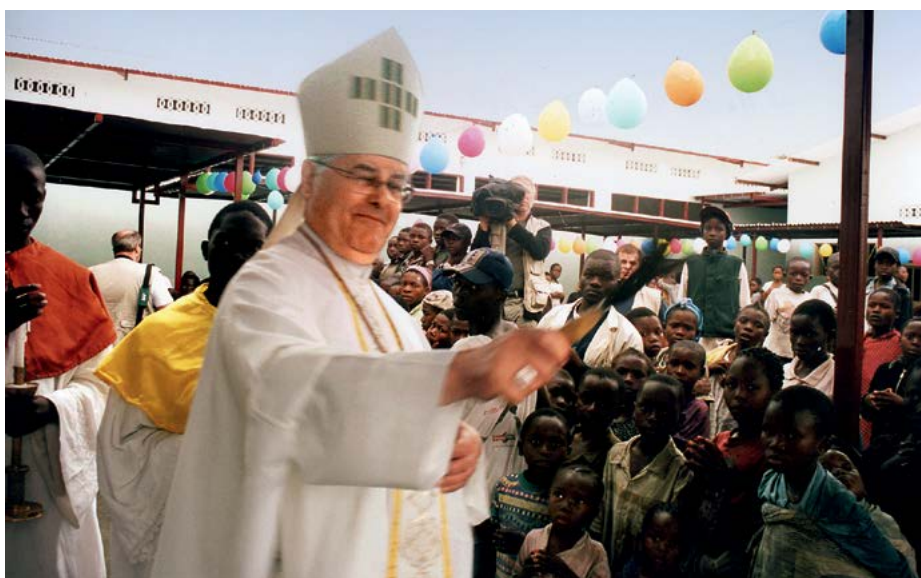

Slonokoščena obala, januar 1998

leta imenovan za kaplana v Solkanu (1963-64). V letih 1964-74 je bil tajnik škofa Janeza Jenka, leta 1974 pa je odšel na podiplomski študij na Papeško teološko univerzo Teresianum v Rimu, kjer je leta 1976 magistriral iz duhovne teologije.

Po vrnitvi v domovino je bil spiritual

v ljubljanskem bogoslovnem semenišču (1976-84), nato pa generalni vikar koprške škofije (1984-85). Bil je tudi voditelj Pastoralne službe v Kopru in župnijski upravitelj župnije Podgorje. Škofovsko posvečenje je v koprski stolnici prejel 27. maja 1985, škofijo pa je po upokojitvi škofa Jenka prevzel 16. aprila 1987. Kot škof je bil dvakrat podpredsednik Slovenske škofovske konference, odgovoren za Slovence po svetu (1990-2000) ter slovensko Karitas (2013-15). Za svoje škofovsko geslo si je izbral besede: »Vate zaupam« (Ps 143,8). S tem geslom je hotel izraziti zaupanje v Boga, a hkrati tudi zaupanje v človeka, v sodelavce, v duhovnike, v laike in vse ljudi dobre volje. Vodenje koprške škofije je opravljal vse do leta 2012 in je bil v tem času znan po svoji izjemni dialoški držbi. Pri zahvalni daritvi za svoj jubilej zlate maše je leta 2013 v Logu pri Vipavi škof Pirih povedal: »Po zgledu papeža Frančiška, oba sva rojena

Kongo Goma

isto leto, hočem delati in prispevati svoj delež za rast v veri naše škofije in Cerkve na Slovenskem, dokler bo Bog hotel. Pojdimo z Gospodom in Marijo naprej za dobro Cerkve in sveta.» To poslanstvo je s ponižnostjo nadaljeval kot pomožni škof, saj je brez zadržkov prepustil vodenje škofije sedanjemu škofu msgr. dr. Juriju Bizjaku.

A msgr. Pirih nikakor ni bil zagledan zgolj v svojo škofijo in cerkev na Slovenskem. Kot pravi škof in apostol Jezusa Kristusa je njegov pogled segal »preko«. S strani Slovenske škofovske konference je bil imenovan tudi za škofa odgovornega za misijone. To funkcijo je od leta 2001 kot predsednik medškofijskega misijskega odbora (MMO) opravljal vse do smrti, saj je aktivno sodeloval pri oblikovanju rednega srečanja MMO v marcu, katerega pa se zaradi poslabšanja zdravja žal ni mogel udeležiti.

Škof Pirih je sodeloval pri vseh aktivnostih Misijonskega središča Slovenije, zlasti pa smo mu hvaležni za njegovo udejstvovanje in sodelovanje pri izvedbi *Izrednega misijskega meseca oktobra 2019*, katerega je papež Frančišek razglasil z namenom, da bi se pričela preobrazba katoliške Cerkve v misijonskem duhu. Geslo tega meseca se glasi: »Krščeni in poslani«. Tega se je msgr. Pirih več kot zavedal, saj je nekoč dejal: »Duhovniki in verniki sestavljamo sveto božje ljudstvo. Naša naloga je, da vernikom pomagamo, da se v njih čim bolj razcveti krstno duhovništvo, v moči katerega so tudi oni poklicani, da gradijo Cerkev.«

Srečanje misijonarjev v domovini v župniji Trnje leta 2017

Spoštovani sorodniki in vsi žalujoči, v Misijonskem središču Slovenije vam izražamo iskreno sožalje in trdno prepričanost, da je slovenska Cerkev za napredovanje v svoji misijski preobrazbi, tako zelo spodbujeni s strani papeža Frančiška, v nebesih dobila mogočnega priprošnjika.

Za msgr. Metoda Piriha namreč veljajo iste besede, kot jih je ob angelovem oznanilu izrekla Božja Mati Devica Marija: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi« (Lk 1,38). Škof msgr. Metod Pirih – prejmite zaslužen počitek v nebeški domovini.

Luka Biščak

Stane Kerin, nekdanji ravnatelj Papeških misijonskih družb v Sloveniji, se takole spominja pokojnega škofa:

Pri Slovenski škofovski konferenci je bil zadolžen za misijonsko poslanstvo Cerkve v Sloveniji. Zavedal se je, da je potreben živ stik z misijoni in misijonarji. Zato je leta 2006 odpotoval na obisk misijonarjev v Ruando, Burundi in vzhodni Kongo. V vzhodnem Kongu sem ga konec julija 2006 spremljal pri obisku centra Ngangi pod vulkanom Nyragongo na obrobju mesta Goma. Tam je bil blagoslov »Slovenske hiše«, zgrajene z darovi, ki so jih darovali ljudje iz Slovenije v Trikralski akciji leta 2004. V naslednjih dneh je škof obiskal tudi misijonarje v Ruandi in Burundiju. Veličina človeka, zlasti škofa krajevne cerkve, se pokaže tudi v skrbi za misijonske dežele. Z veseljem je spremljal delo misijonarjev, ki izhajajo iz škofije Koper. Slonokoščeno obalo in tam delujoče misijonarje je obiskal v letih 1987 in 1998. Misijoni niso samo lepe besede o ubogih ljudeh v Afriki in drugod po svetu. Dobro je imeti tudi srce in roke, odprte za misijonsko delo misijonarjev po vsem svetu. Škof Metod Pirih je imel svoje srce odprto tudi zanje in za misijonsko poslanstvo Cerkve.

jubilanti – čestitamo

55 let življenja
Janez Mesec,
duhovnik
LJ, rojen 17.
maja 1966
na Jesenicah.

V misijone na Madagaskar je odšel novembra 1999.

65 let v misijonih
P. Vladimir Kos,
jezuit, rojen
2. junija 1924 v
Murski Soboti.

V misijone na Japonsko je odšel 13. maja 1956.

30 let v misijonih
S. Zvonka
Mikec, salezi-
janka, rojena
14. maja 1962

v Šentrupertu pri Novem mestu. V misijone je odšla 23. junija 1991.

30 let v misijonih
S. Vesna Hiti,
usmiljenka,
rojena 12. julija
1954 na Hudem

Vrhu pri Blokah. V misijone je odšla 24. junija 1991. Deluje v Burundiju.

TRIKRALJEVSKA AKCIJA | župnije: Bakovci, Batuje, Beltinci, Bertoki, Bloke, Braslovce, Brdo, Bučka, Bukovščica, Celje - Sv. Jožef, Cerklje ob Krki, Cerknica, Črneče, Dobrna, Dokležovje, Dol pri Ljubljani, Dravograd, Gomilsko, Gotovlje, Grad, Hinje, Ig, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Kamnik, Kisovec, Koprivnik v Bohinju, Koroška Bela, Kranj - Šmartin, Kranjska Gora, Križevci pri Ljutomeru, Kropa, Libeliče, Ljubljana-Dravljica, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Štepanja vas, Ljubljana-Zadobrova, Luče, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Maribor - Tezno, Mošnje, Ojstrica, Pirniče, Pivka, Planina pri Rakeku, Podzemelj, Polhov Gradec, Ponikva, Portorož, Prečna, Predvdor, Preserje, Preska, Prevalje, Rače, Radeče, Rakitna, Rateče Planica, Ravne na Koroškem, Ribnica, Rob, Sela pri Kamniku, Senovo, Slivnica pri Mariboru, Stara Loka, Stična, Sv. Ana v Framu, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Lovrenc nad Štorami, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Vid nad Valdekom, Šempeter v Savinjski Dolini, Šentjošt nad Horjulom, Škocjan, Škofljica, Šmarjeta, Šmartno v Tuhinju, Št. Ilj pri Velenju, Trbovlje-Sv. Martin, Trnje, Tržič, Tunjice, Vavta Vas, Vodice, Vojnik, Vrhnik, Vrhpolje, Zgornji Tuhinj, Zlato Polje, Žabnica, Zalec, Železniki

ADVENTNA AKCIJA | župnije: Artiče, Bakovci, Batuje, Begunje pri Cerknici, Bertoki, Bevke, Bogojina, Bučka, Celje - Sv. Jožef, Cerklje ob Krki, Črnomelj, Dekani, Divača, Dobrna, Dol pri Ljubljani, Dragatuš, Dravograd, Grad, Ig, Izola, Jarše, Javorje nad Škofjo Loko, Kamnik, Kanal, Kidričevo, Kokrica, Kolovrat, Koprivnik v Bohinju, Koroška Bela, Kotlje, Kranj - Drušovka/Breg, Kranj - Šmartin, Kranjska Gora, Križevci pri Ljutomeru, Krkavče, Kropa, Kuzma, Ledine, Ljubečna, Ljubljana-Moste, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Rudnik, Ljubljana-Vič, Ljubljana-Zadobrova, Ljubno, Loče pri Poljčanah, Lokev, Lucija, Marezige, Maribor - Sv. Magdalena, Maribor - Sv. Marija, Maribor - Sv. Rešnje Telo, Martjanci, Mošnje, Nova Gorica - Kapela, Novo Mesto-Sv. Lenart, Novo Mesto-Šmihel, Ojstrica, Oviše, Pirniče, Planina pri Rakeku, Podbrdo, Podgraje, Podnanos, Polhov Gradec, Ponikva, Postojna, Prečna, Preska, Prevalje, Pihova, Ptuj - Sv. Ožbalt, Ptujška Gora, Rače, Radeče, Rateče Planica, Ravne na Koroškem, Ribnica, Rob, Senovo, Solkan, Spodnja Idrija, Stara Loka, Stična, Stopiče, Strojna, Sv. Ana v Framu, Sv. Bolfenk v Slov. Goricah, Sv. Duh pri Škofji Loki, Sv. Florijan v Dolici, Sv. Helena-Dolsko, Sv. Jernej pri Ločah, Sv. Jošt na Kozjaku, Sv.

Jurij ob Ščavnici, Sv. Jurij v Prekmurju, Sv. Križ-Podbočje, Sv. Martin na Pohorju, Sv. Trojica nad Cerknico, Sv. Venčesl, Sv. Vid nad Valdekom, Šempeter v Savinjski Dolini, Šentjošt nad Horjulom, Škocjan, Škofljica, Šlovrenc, Šmarje pri Jelšah, Šmarjeta, Šmartno pod Šmarno Goro, Šmartno v Rožni Dolini, Šostanj, Št. Ilj pri Velenju, Tinje, Tolmin, Toplice, Tunjice, Turnišče, Vavta Vas, Velenje - Sv. Martin, Vinica, Vipavski Križ, Vojnik, Vrabče, Vrhpolje, Vrtojba, Vuzenica, Žabnica, Zalec, Železniki, Žetale, Žužemberk

posamezniki: Golob Brigita, Klančič Tina, Klančnik Marija, Kopriva Silvester, N.N., Osrajnik Damjan, Razpotnik Jelka Miranda

MIVA | župnije: Divača, Kranjska Gora, Ljubljana-Polje, Ljubljana-Sv. Nikolaj, Lokev, Marezige, Miren, Predloka, Rateče Planica, Sv. Urban - Destrnik, Vir, Vreme, Zgornji Tuhinj, škofija Celje, škofija Murska Sobota

posamezniki: Bizjak Janko, Božič Jože, Buhvald Amalija, Kokot Branka in Franc, Kovšca Jerneja, Medic Martina, N.N., Pižmoht Marija, Podlogar Marko, Pšeničnik Marjana, Ruparčič Miroslav, Timer Neža Antonija

SKLAD ZA LAČNE | župnija Dobrič

posamezniki: Beravs Nika, Camloh, Čengija Kata, Flis Hilda, Hrvatin Luka, Karažija Vlado, Kebe Janez, Kovač Jurčenko Urška, Kozina Jože, Kržišnik Franci, Kuhar Kristjan, Kunič Ivana, Kuret Sanja, Marolt Marko, Medvešek Viljem, N.N., Novak Zlatko, Oblak Milka, Perovšek Francka, Pevec Andreja, Pirnar Žan, Plevel Ana

Praček Anka, Prezeli Marija, Princič Silvester, Rafael Dunja, Semenič Bojana, Šiško Stanislav, Štavar Valenčič Ana, Tajnikar Matej, Vinder Angelca, Volf Mateja, Zabajek Marija Magdalena, Žmaucar Kržišnik Ivana

SKLAD ZA MISIJONE | župnije: Gomilsko, Ljubljana-Šiška, Vransko

posamezniki: Blažič Mihael, Bogataj Građišk Katarina, Brezovnik Janez, Cvetko Simona, Čeh Stanislav, Debeljak Jože, Horvatič Tomaž, Iršič Andrej, Jenič Dušan, Kebe Janez, Kepa Alojz, Ključevšek Tatjana, Koprivnikar Jožica, Kotnik Ambrož, Kozjek Marija, Kozole Cvetka, Likar Sebastjan, Lipušček Marjan, Magajna Ljudmila, Magdič Olga, Mernik Zinka, Merše Franjo, Mikulin Olga, Mohorič Slavica, Muller Marija, N.N., Paškič Ilija, Poženel Anka, Reisp Metka, Schwarzbartl Tomaž Ervin, Sirk Saksida Marija, Slokar Darja, Srebot Polonca in Janez, Stražišar Elizabeta, Štefe Francisco, Štrbenk Peter, Štrukelj Franciška, Virant Simon, Zalar Pavla, Zorenč Davorina, Žnidarič Lidija

ZA SOCIALNO ZAVAROVANJE MISIJONARJEV | posamezniki: Drcar Andrej, N.N., Presetnik Vera

SKLAD ZA GOBAVCE

posamezniki: Muha Vera, Pavlič Renata

SKLAD ZA MADAGASKAR | posamezniki: Dolenc Drago, Mavrek Renata, N.N., Remic Primož

SKLAD ZA ŠOLANJE BOGOSLOVCEV | N.N.

VODNIAKI-ZAMBIJA | posamezniki: Anžlovar Terezija, Mihelak Mojca, Žmaucar Kržišnik Ivana

MAŠNE INTENCIE | župnija Bloke

posamezniki: Kotnik Ambrož, N.N., Stražišar Elizabeta

MISIJO AMPITAF | Podlesnik Bernarda

MISIJO MATANGA | posamezniki: Kopriva Silvester, Kresnik Robert, N.N., Podobnik Jožica

POMOČ - POSLEDICE KORONAVIRUSA | posamezniki: Klanjšek Sonja in Mitja, Pečnik Tereza

JOŽE ADAMIČ | posamezniki: Burger Alenka, Mijatović Avguštin

PETER IVANČIČ | Lazar Jožica

S. ANKA BURGER | posamezniki: družina Maras, Potisek Helena, Zupančič Alojz

S. VIDA GERKMAN | posameznice: Malovrh Mojca, Sitar Antonija, Zadravec Roman

JOŽE MLINARIČ | Muller Marija

S. VESNA HITI | posamezniki: Lajevec Janja, Marolt Marko, N.N., Rihtar Helena, Vogrinc Zofija

TONE KERIN | župnija Kalobje

škofija Novo Mesto | posamezniki: Božič Damjan, Colner Justina, Hribar Jožica, Kežman Aleš, N.N., Stražar Primož, Šušteršič Ivana, Tonin Jožica, Vogrinčič Vera, Zevnik Tomaž

S. AGATA KOCIPER | posamezniki: Čelik Branko, N.N., Slovenska Karitas, Zupanc Karel

P. VLADIMIR KOS | N.N.

JANEZ KRMELJ | posamezniki: Bolta Marko, Božič Damjan, Kolander Tadeja, N.N., Rem Projekt d.o.o., Rozman Jerica, Šifrar Marija, Vrabec Marko, Vrabec Mirjam, Zgubič Evgen

MATEVŽ STRAJNAR | posamezniki: N.N., Strajnar Breda

S. ANDREJA GODNIČ | župnija Predvdor

posamezniki: Albatros - Pro d.o.o., Avsenik Janez, Blažič Marija, Božič Damjan, Dolgan Ana, Gorenc Ljudmila, Habjanič Jožica, Hrenko Marjan, Knez Blaž, Kobal Matej, Krašna Natalija, Kurent Jerica, Lapajne Vinko, Lenasi Marija, Marolt Marko, Mijatović Avguštin, N.N., Rustja Andreja, Sedej Andreja, Sirk Fakuč Ana, Štolcar Kolja, Štuhec dr. Ivan, Udir Jože, Velikonja Štefanija

DANILO LISJAK | posamezniki: Albatros - Pro d.o.o., Bonuti Hajdinjak Kamila, Kette Lucija, Kobal Matej, Krevelj Branko, N.N.

TOMAŽ MAVRIČ | Malalan Nika

IVAN BAJEC | posamezniki: N.N., Pirc Mirjam

P. JANEZ MIHELČIČ | Šifrar Marija

S. ZVONKA MIKEČ | župnija Šmartno v Tuhinju

posamezniki: Avguštin Tatjana, Boštjančič Cirila, Božič Damjan, Krek Albina, Murn, N.N., Pirih Marija, Pisk Tomaž, Velikonja Štefanija, Vergles - Rataj Aleksandra

MISIJOJARKE MATERE TEREZIE | posamezniki: Mijatović Avguštin, N.N., Novak Danilo

JANEZ MESEC

župnija Miren

posamezniki: Božič Damjan, Grošelj Izidor, N.N., Narava d.o.o., Novak Jani, Šimnic Apolonija

PEDRO OPEKA | posamezniki: Bohak Ivan (Janko), Bolta Marko, Česnik Zora, Dobrovč Boštjan, Dovč Mihaela, Forstnerič Majda, Gerl Marko, Gomboc Vladimir, Hočevar Janko, Ižanc Anica, Ješovnik Simona, Karlin Gabrijela, Kette Lucija, Kham Alenka, Kovač Jurčenko Urška, Likozar Lea, Mežnar Klavdija, N.N., Pangerc Anton, Ramovš Vera, Remšek Matija, Rus Valerija, Slovenska Karitas, Snoj Irena, Šef Manja in Tone, Šegula Zdenka, Štemberger Ida, Vobner Marjeta, Zalokar Maja, Zgonc Marija

S. JOŽICA STERLE | posamezniki: N.N., Rejc Helena, Šifrar Marija

P. MARTIN KMETEC | posamezniki: Jeralič Martina, Kolenc Maja, Muller Marija, Polenšek Marija, Sever Žuntar Saša, Zelenc Mitja

S. MARJETA ZANJKOVIČ | posamezniki: Skandali Dragan, Zadravec Roman

TONE GRM | Marolt Marko

S. BOGDANA KAVČIČ | posamezniki: Harej Neva in Rajko, Kavčič Irena, Krašna Natalija, Malovrh Mojca, N.N.

P. LOJZE PODGRAJŠEK | Povh Jože

S. FANI ŽNIDARŠIČ | posameznice: Sajevec Marija, Souidi Katarina, Sterle Anica

S. LJUDMILA ANŽIČ | posamezniki: Dakskobler Ljudmila, Lazar Jožica, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Velikonja Štefanija

S. ANA SLIVKA | Gerde Dominik

S. BARBARA PETERLIN | posamezniki: Lajevec Janja, Lapajne Vinko, Mežan Olga, Molitvena skupina Koper Sv. Marko, Pšeničnik Marjana, Rejc Helena, Selan Kati

S. DORICA SEVER | posamezniki: Kurent Jerica, Molitvena skupina Koper Sv. Marko

STANE KERIN | župnija Leskovec Pri Krškem

posamezniki: Gliha Joži, Gospodarič Marko, Kern Jože, Kobal Matej, Kokotec Peter, Kotar Olga, Mihelčič Janez, Peterca Klavdijo, Zevnik Tomaž

S. URŠA MARINČIČ | posamezniki: Lajevec Janja, N.N., Pisk Tomaž, Šilc Marincič Andreja, Vrabec Mirjam, Zornik Zoran

MISIJO CRIPAM - BRAZILIJA | posamezniki: Kos Tjaša, Muller Horvatič Ingrid

MARIJINE SESTRE - KIJEV | posamezniki: Avbar Marija, Božič Jože, N.N., Platiša Ivan, Voršič Alenka, Zajec Marija

POLONA DOMINIK | posamezniki: Anderlüh Marija, Božič Damjan, Kastelic Nejc, N.N., Nabernik Plešnar Ana, Nagode Tadeja, Pirih Marija, Pollak Janez, Potočnik Danica, Schweiger Ana, Sedej Andreja, Sirk Fakuč Ana, Zajc Boštjan

KATJA RAVNIKAR | posamezniki: Dežman Darinka Marija, Kokol Mitja, N.N., Omahen Dolores, Papler Maja, Poklukar Marija, Ravnikar Romana, Rozman Marjan, Smole Jana

JOŽE ANDOLŠEK | posamezniki: Omahen Dolores, Šifrar Marija

»19. Pustna Sobotna iskrica« Radia Ognjišče v pomoč otrokom v Amazoniji **zbrala 197.443 EUR**

Radio Ognjišče in Misijonsko središče Slovenije sta na pustno soboto, 13. februarja, pripravila že devetnajsto tradicionalno »Pustno Sobotno iskrico«, v kateri s pomočjo poslušalcev Radia Ognjišče zbirajo sredstva za projekte v misijonskih deželah. Doslej so uspešno pomagali otrokom na različnih celinah. Z darovi poslušalcev so slovenski misijonarji, med drugim, zgradili šoli na Madagaskarju in v Kambodži, gradili ceste, obnovili porodnišnico, kupili hrano za šolske otroke v Etiopiji in na Madagaskarju. Lani je Pustna Sobotna iskrica pomagala obnoviti center za otroke s posebnimi potrebami in zgradila veliko večnamensko dvorano v Bujumburi v Burundiju.

»Potrudili smo se, da je bilo slišati prošnjo slovenske misijonarke s. Agate Kociper, ki že desetletja deluje v Braziliji. Tokrat smo zbirali sredstva za nakup hrane za dekleta, ki so iz različnih delov Amazonije

prišla na misijon Sao Gabriel de Cachoeira. Tam obiskujejo šolo, različne delavnice in terapije, prek katerih bi se lahko znova samozavestne vrtnile v življenje v domačem kraju,« pravi vodja projekta Pustna Sobotna iskrica in radijski voditelj Jure Sešek.

Letos so skušali pomagati Amazoniji. V Braziliji, med dekleti na misijonu, deluje slovenska misijonarka s. Agata Kociper, ki se zaveda, kako pomembna so sredstva za nakup obrokov, ki zagotavljajo zdravje in moč na poti vrnitve v družbo. Slovenska misijonarka pravi: »V socialnem centru skušamo pomagati mnogim ranjenim, tudi zlorabljenim dekletom, ki so na misijonu našla varno zavetje in bi se rada zdrava in močna vrnila v življenje. V svojih družinah pogosto nimajo pravih pogojev za zdravo življenje na obrobju družbe.« Organizatorji v običajnih razmerah priredijo tudi pustni ples, ki je letos zaradi znanih razmer odpadel. Pustna Sobotna iskrica je tako nagovarjala radijske poslušalce, da prisluhnejo različnim zgodbam,

ki so vabile k darovanju. Sodelavci Radia Ognjišče in Misijonskega središča Slovenije so ob sklepu letošnje akcije ostali brez besed ... Ganjeni in navdušeni!

Misijonarka s. Agata Kociper se navdušeno zahvaljuje: »Neverjetno! Predragi darovalci, vsa Amazonija vam ne bo mogla poplačati velikega dejanja ljubezni! Naj Bog razgrne plašč dobrote tudi nad vaše domove, Marija, kraljica Amazonije, naj raztrosi svoje darove na vas in vaše družine. Ves čas razmišljam in kar ne morem dojeti kako močno je ta »čudežna dobrodelna akcija«, kot valovi reke Amazonke, srčno objela in nagovorila Slovence, vas potegnili v plemenito pomoč našim otrokom, mladostnicam in dekletom v socialnem centru. Kličem obilo Božjega blagoslova nad vse, ki ste sodelovali v tem neverjetnem dobrem delu. Naj vas Mati Božja tudi v prihodnje spremlja na vseh vaših poteh!« Srčnim zahvalam misijonarke se pridružujemo tudi hvaležni sodelavci Misijonskega središča Slovenije in Radia Ognjišče. Hvala vsem, dragi darovalci.

